

Het geslaagde zomerkamp in Egmond aan Zee verandert in
een nachtmerrie als een van de kinderen spoorloos verdwijnt...

LINDA VAN RIJN

ZOMERNACHT

LITERAIRE THRILLER

INKIJK EXEMPLAAR

Zomernacht

INKIJK EXEMPLAAR

INKIJK EXEMPLAAR

Linda van Rijn

Zomernacht

Literaire thriller

INKIJK EXEMPLAAR

INKIJK EXEMPLAAR

Ik kijk en ik lach. Vanaf de zijlijn. Altijd toekijken, altijd meelachen. Niet opvallen. Geen aandacht trekken. Ze vinden me aardig. Rustig. Normaal. Soms geloof ik zelf bijna dat dat waar is. Maar dan kom jij.

Ik kijk en ik lach. Omdat dat zo hoort. Kijken, lachen, praten, zoenen. Ik doe het allemaal. Functioneel. Maar als ik naar mijn handen kijk, zie ik het bloed dat ik nooit meer weg kan boenen. Dat ik altijd met me mee zal dragen. Bloed dat niet van mij is. Het hoort jou toe, ook al komt het niet uit jouw lichaam. Niet alleen. Al lang niet meer.

Jij bepaalt. Alles. Je schreeuwt, het dreunt na in mijn hoofd. Het moet stoppen. Jij moet stoppen. En ik.

INKIJK EXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

ALS IK NOG ÉÉN KEER MIJN NAAM ZOU HOREN, ZOU IK gaan gillen.

Volgens de klok boven de deur was het twee minuten voor halfvijf, maar voor mijn gevoel waren de wijzers al uren niet meer verschoven. De lerarenkamer was gevuld met te veel mensen en de geur van oude koffie. Het was alsof de zuurstof niet alleen uit de ruimte, maar ook uit mezelf was gezogen. Ik wreef over mijn slapen.

‘Laurien, wat denk jij?’

Ik gilde natuurlijk niet bij het horen van mijn naam, maar veinsde interesse voor het rapport van Robbie Goelema uit 1B, dat voor mijn neus lag. In het beste geval kon ik over Robbie zeggen dat hij onopvallend was. Zo onopvallend dat ik nu moeite had om zijn gezicht voor me te zien, al lag dat waarschijnlijk meer aan de kloppende hoofdpijn

die zich steeds duidelijker manifesteerde ter hoogte van mijn rechteroor dan aan het jongetje zelf.

‘Hij is in taal natuurlijk niet zo goed als in de exacte vakken, maar hij doet hard zijn best’, zei Harmen de Zwaan, de mentor van 1B, in een poging me mild te stemmen over de leerling. Hij probeerde al de hele tijd te bewerkstelligen dat Robbie Goelema zou overgaan naar de tweede klas, maar vooralsnog was de rest van het team niet op zijn hand.

‘Misschien als hij teruggaat naar het vmbo’, had Bert Gerritsen, docent wiskunde, net voorgesteld, maar daarop had Harmen gereageerd met een hoongeluid. Het was daardoor even helemaal stilgevallen, tot Esther Hoeksema, sinds dit jaar conrector, met haar hoge stem de ongemakkelijke stilte had verbroken.

Nu voelde ik alle ogen op me gericht. Zoals altijd wanneer dat gebeurde, werd ik overvallen door ongemakkelijkheid. Vanuit mijn nek kroop er hitte over mijn huid omhoog en ik probeerde hard om niet te denken aan mijn hals die waarschijnlijk rood en vlekkerig werd. Een klas vol leerlingen – al dan niet geïnteresseerd in mijn les – kon ik best aan. Maar het lerarenkorps dat mij aankeek en verwachtte dat ik nu iets zinvol zou zeggen, was andere koek. De waarheid was dat ik het gewoon niet wist. Robbie Goelema stond precies een vijfenhalf voor Nederlands, wat in principe genoeg was. En verder voelde ik me niet geroepen – of misschien moest ik zeggen: gekwalificeerd – om te beslissen over zijn lot.

‘Ik, eh...’ begon ik. Ik schraapte mijn keel en zocht naar iets neutraals. ‘Zijn inzet is in elk geval erg groot’, zei ik uiteindelijk, frummelend aan het hoekje van het rapport. ‘Daar ligt het niet aan.’

‘Precies’, kwam Harmen er luid tussendoor. *‘My point exactly.’*

Ik wist niet zo goed waarom hij overschakelde op het Engels, aangezien ik Nederlands gaf en hij biologie, maar blijkbaar had hij het gevoel dat zijn punt sterker overkwam als het in een andere taal werd gemaakt. Ik knikte maar wat en zag tot mijn verwondering de wijzer daadwerkelijk een streepje verschuiven. Misschien zou er dan uiteindelijk toch nog een eind komen aan deze vergadering.

‘Laurien!’

Ik bleef staan toen ik mijn naam hoorde. Ik was zo dicht bij de uitgang dat ik de deurklink al bijna kon aanraken, en een moment lang zag ik mezelf voor me in een dramatische scène waarin ik mijn hand uitstak naar de klink en in slow motion werd terug gezogen de school in. Daarna schudde ik kort mijn hoofd om het nogal overdreven beeld kwijt te raken en draaide me om om te zien wie me had geroepen. Meteen was ik milder gestemd. ‘Hai Patty.’

Mijn collega stond achter me en had een paar seconden nodig om op adem te komen. De kettingen om haar nek tingelden in het ritme van haar versnelde ademhaling. ‘Zo, jij loopt snel.’

Ik glimlachte maar wat. Omdat ik graag naar huis wil, was het antwoord dat ik misschien had kunnen geven, maar dat was natuurlijk niet erg aardig om te zeggen.

Patty nam een nieuwe ademteug. ‘Heb je even?’

Ik knikte. Natuurlijk had ik heus wel even tijd, want om eerlijk te zijn wachtten er nou ook weer niet zoveel mensen op me vanavond. Alleen mijn kat en die zou het wel overleven zonder mij.

‘Wat kan ik voor je doen?’ vroeg ik, mijn hoofd schuin. Ik mocht Patty graag. Ze was van oorsprong docente maatschappijleer, maar vulde tegenwoordig het grootste deel van haar uren in als decaan. De leerlingen waren erg op haar gesteld en ik begreep waarom. Ze gaf je onmiddellijk het gevoel dat je een medestander had, wat de reden ook was dat je haar hulp inriep. Ikzelf had natuurlijk niet bij haar aangeklopt, maar toch had ik me in het schooljaar dat bijna achter me lag vaak door haar gesteund gevoeld. Al was het maar omdat ik wist dat ze echt luisterde wanneer ze vroeg hoe het met me ging en omdat ze me een paar keer nuttige tips had gegeven bij leerlingen die van alles interessant vonden, behalve de les Nederlands waarvoor ze in mijn lokaal zaten.

‘Ik vroeg me af hoe het met je gaat’, zei Patty. ‘Ik zag je vandaag lopen en toen viel het me op dat je er moe uitziet.’

‘O.’ Ik glimlachte weer, mijn natuurlijke reactie als ik niet echt een antwoord wist. ‘Slecht geslapen.’

‘Ja?’

Ik knikte. Het klopte ook, ik was afgelopen nacht om vier uur wakker geworden en had met geen mogelijkheid weer in slaap kunnen komen. Dat kwam vooral doordat er de seconde dat ik mijn ogen had geopend een gedachte-stroom op gang was gekomen, die zich niet meer tot stilstand had laten brengen. Dit was me de afgelopen maanden vaker gebeurd dan ik van mezelf gewend was. Mijn moeder had laatst ook al wat bezorgd gevraagd of het wel goed met me ging, al deed de toon waarop ze dat vroeg vermoeden dat ik erbij liep als levend lijk. Toen ik in de spiegel had gekeken, had ik vastgesteld dat dat nu ook wel weer meeviel. Het was net na het eerste mooie weekend van het jaar

geweest en mijn huid bruinde altijd snel, dus feitelijk had ik er toen uitgezien alsof ik net een weekje op een zonnige bestemming had doorgebracht.

‘Je ogen staan moe’, had mijn moeder gezegd, en daar had ze waarschijnlijk wel gelijk in gehad. Mijn eerste jaar op het Van Egmond College was een stuk intensiever dan ik van tevoren had verwacht.

‘Tijd voor koffie?’ vroeg Patty nu aan me. Ik kon na die ellenlange vergadering geen koffie meer zien of ruiken, maar toch knikte ik. Uit de automaat in de lerarenkamer haalden we twee bekertjes koffie en daarna gingen we aan tafel zitten. Er was verder niemand.

‘Hoe was de vergadering?’ vroeg Patty.

Ik knikte voor ik antwoord gaf. ‘Oké. Eén leerling die sowieso doubleert, acht bespreekgevallen en verder gaan ze allemaal over naar volgend jaar.’ Ik grinnikte wat in mezelf en keek Patty aan. ‘Wat sommige van onze collega’s er niet van weerhoudt om veel te lang door te zeveren. We hadden een uur eerder klaar kunnen zijn, als je het mij vraagt.’

Patty lachte ook. ‘Ik weet precies wie je bedoelt.’

We hoefden geen namen uit te wisselen om elkaar te begrijpen en even keken we elkaar in de ogen. Patty’s blik werd vragend. ‘Toe aan vakantie?’

‘Ach’, antwoordde ik, omdat ik eigenlijk geen antwoord wist. Ik keek naar mijn koffie en daarna naar mijn hand om het witte plastic bekertje. ‘Op zich wel.’

Patty knikte. ‘Het eerste jaar is altijd het zwaarst’, zei ze, alsof dat een algemeen bekende regel was. ‘Er komt zoveel op je af. Mensen denken vaak dat het onderwijs niet meer behelst dan voor een klas gaan staan en het lesboek voorlezen, maar zo werkt het niet.’

‘Nee, zeg.’ Ik blies een haarlok uit mijn gezicht en toen de lucht de pluk niet deed verschuiven, stopte ik hem alsnog achter mijn oor. ‘Daar ben ik wel achter gekomen.’

Patty keek me aan, hield haar hoofd schuin en knipperde toen een paar keer. ‘Maar vind je het leuk?’

Ik knikte, hoewel ik in mijn hoofd nog bezig was een antwoord te formuleren. ‘De leerlingen zijn geweldig’, zei ik toen. ‘Natuurlijk zijn ze niet allemaal even makkelijk, maar het grootste deel is echt leuk. Het is gaaf om ze iets te leren en te zien dat ze het snappen en dat ze er iets mee doen.’ Ik knikte nog maar een keer, als om te laten merken dat ik dit wel echt meende. Het was ook zo: het contact met de leerlingen was zo leuk. Natuurlijk zaten er lastpakken tussen, maar het grootste deel was enthousiast, betrokken en bereid om te werken. Vrijwel elke dag werd ik verrast door een slimme opmerking of een uitspraak die liet merken dat die pubers echt humor hadden.

‘Maar?’ vroeg Patty, die de twijfel in mijn woorden had opgemerkt.

Ik had even tijd nodig om een antwoord te formuleren, maar uiteindelijk blies ik mijn adem uit en haalde mijn schouders op. ‘Ik denk dat het gewoon tijd kost om wat meer overwicht te krijgen’, zei ik toen. ‘En dan bedoel ik niet zozeer bij de leerlingen.’

Binnen de vakgroep Nederlands was ik verreweg de jongste – en ook binnen het gehele docentenkorps hoorde ik samen met twee docenten lichamelijke opvoeding tot het jongste deel – en ik had vaak het idee dat ik me moest bewijzen. Er waren regelmatig discussies over de invulling van de lesstof, en ik mocht dan jong zijn, dat betekende niet dat ik daar geen ideeën over had. Maar toen

ik die tijdens een vakgroepvergadering hardop uitsprak, had Berend Knip, het vakgroefhoofd, me aangekeken alsof ik had voorgesteld de school in de fik te zetten en met z'n allen naar de Kaaimaneilanden te verhuizen. Wat vreemd was, want van de andere docenten had ik bijval gekregen. Ik vond nog steeds dat ik gelijk had. Wat was er nou op tegen om de leerlingen meer vrijheid te geven bij het kiezen van de boeken die ze wilden lezen? De landelijke richtlijnen boden die vrijheid en het ging er in mijn ogen niet om wat de kinderen lazen, als ze maar lazen. Het was immers een grote uitdaging de pubers te bewegen een boek te pakken en het zou aanzienlijk helpen als de lijst met toegestane titels werd uitgebreid. Dat die boeken volgens de richtlijnen van een verstokt literair fossiel nooit het levenslicht hadden mogen zien, deed in mijn ogen niet ter zake.

Oké, ik had die term fossiel niet moeten gebruiken, dat wist ik ook wel. Het was niet eens echt wat voor mij om me zo op te stellen, maar het onderwerp ging me aan het hart. Na de vergadering had Berend me gevraagd te blijven en hij had me in duidelijke taal te kennen gegeven dat hij het niet accepteerde dat hij werd tegengesproken en al helemaal niet door een snotneus – zijn woorden. Ik was die middag met tranen in mijn ogen naar huis gefietst.

‘Dan is hij een klootzak’, was Tessa’s heldere analyse geweest toen ik haar achteraf vertelde wat er was gebeurd. ‘Al is hij honderd jaar docent, hij moet gewoon normaal doen. Maar waar ben je bang voor? Ze gaan je echt niet ontslaan.’

Daar had ze gelijk in. Eigenlijk was er nog een docent Nederlands nodig op het Van Egmond College, maar die

was moeilijk te vinden. Ik hoefde niet bang te zijn dat ik mijn baan kwijtraakte, maar dat veranderde niet zoveel aan mijn gevoel. Het incident met Berend was één ding, maar er was ook nog dat moment geweest dat ik de hulp van de conciërge nodig had gehad om vier jongens uit 3C de klas uit te sturen. Nadat ze de les hadden verstierd door propjes te schieten tegen het plafond en het digibord, had ik ze natuurlijk naar de gang gestuurd. Jammer genoeg waren ze op hun stoel blijven zitten. Ik vond het stom van mezelf dat ik bijna met tranen in mijn ogen had gestaan. Dit waren pubers, ik moest erboven staan. Maar wat kon ik in mijn eentje beginnen tegen die gasten die opgestuwd door elkaar en hun gierende testosteron wilden laten zien wat ze waard waren? Ik was er nog steeds niet helemaal uit of het nu een zegen was of licht gênant dat net op dat moment Pieter, de conciërge, voorbij was gelopen en mijn strijd had gezien. Hij was binnengekomen met een gezicht alsof hij dat al van plan was geweest en had het clubje naar de conrector gedirigeerd. Wat daar was gezegd wist ik nog steeds niet precies, maar feit was dat de jongens zich sindsdien in mijn lessen gedeisd hielden.

‘Vreemde ogen’, had Pieter achteraf gezegd, toen ik me zittend op het bureau in zijn kamer – zelf zei hij ‘hok’ – had afgevraagd waarom ze naar hem wel hadden geluisterd. Het leek mij meer een verklaring waarom een dwarse peuter in de supermarkt was gestopt met gillen, maar ik was er niet op doorgegaan.

Even liet ik mijn gedachten afglijden naar Pieter, maar ik riep mezelf een halt toe. Patty deelde een anekdote uit haar eerste jaar als docent met me en ik grinnikte toen zij dat deed, hopelijk op het juiste moment want ik had niet

echt geluisterd. Ik nam de laatste slok van mijn koffie en zag dat Patty's bekertje ook leeg was. Daarom maakte ik aanstalten om op te staan.

'Gebruik de vakantie maar om lekker uit te rusten', zei Patty, terwijl ze overeind kwam.

Ik lachte. 'Dat wordt dan wel na het zomerkamp, want ik ga eerst mezelf afmatten door een week lang in de leiding te zitten bij een kamp voor kinderen.'

'O echt? Wat leuk.'

'Heel leuk', zei ik knikkend. Ik meende het ook, het kamp voor kinderen van zes tot elf jaar was iets waar ik altijd erg naar uitkeek. Een week in een jeugdherberg in de duinen, spelletjes doen, bij mooi weer naar het strand, uitgelaten kinderen en blije gezichten – ik kon daar altijd erg van genieten. Bovendien was het gezellig met het groepje leiding, maar dit jaar zag ik voor het eerst wat op tegen de combinatie van de hele dag in touw met de kinderen en 's nachts weinig slapen. Al vond ik ook dat ik me niet zo moest aanstellen. Ik was 32, geen 82. En de avonden bij het kampvuur, als de kinderen sliepen, zouden dit jaar zeker niet saai worden. Kortstondig kwam weer de gedachte aan Pieter in me op, maar ik liet mezelf er niet op doorgaan. Ik wilde niet dat Patty iets zou merken. Dat moment op het eindexamenfeest was al gênant genoeg, al hadden de leerlingen die ineens achter de school opdoken niet zoveel door gehad. 'Hoi mevrouw Van Poelgeest', hadden ze geroepen en een paar seconden daarna, toen ze Pieter in het oog kregen: 'En meneer Dekker.'

Twee leerlingen waren gaan grinniken en op hun gezicht kon je de conclusies bijna hun hoofd in zien schieten, maar toen had Pieter snel een buitenlamp bijgesteld

en gezegd: 'Gelukkig doet hij het weer.' De leerlingen hadden het meteen geslikt en toen ze weg waren, hadden Pieter en ik er zenuwachtig om gelachen. We leken zelf wel weer vijftien.

'Fijn weekend, Laurien', haalde Patty me uit mijn gedachten, toen we in de centrale hal stonden. Die leek vreemd stil en leeg zonder de leerlingen. De kluisjes waren al leeggehaald voor de aanstaande vakantie en Thea, die normaal gesproken achter de receptie zat, was naar huis. 'Ik zie je maandag.'

Ik zei gedag en liep naar buiten. Het was warmer dan ik had gedacht, ook al was het inmiddels bijna kwart voor zes. Voor ik op de fiets stapte, trok ik mijn jasje uit. Met de zon op mijn armen en op mijn hoofd, fietste ik naar huis.

Toen ik de sleutel omdraaide, kwam Pocus me mauwend tegemoet. Er waren mensen die zeiden dat je beter een hond dan een kat kon nemen, omdat een hond je tenminste blijmoedig kwam begroeten als je binnenkwam, zelfs als je maar een halve minuut de ruimte had verlaten. Maar die mensen kenden mijn kat nog niet. Als hij kon kwispelen, had hij het vast gedaan. Ik tilde Pocus op en liet hem kopjes geven tegen mijn kaak. Daarna zette ik hem op mijn arm en met mijn vrije hand trok ik de koelkast open om te zien wat ik nog in huis had. Net toen ik tegen beter weten in hoopte dat mijn koelkast zichzelf tijdens mijn afwezigheid had gevuld, ging mijn telefoon.

'Hoi', zei mijn zus toen ik opnam. 'Heb je al gegeten?'

'Nee.'

'Zin om naar het strand te gaan?'

Ik sloot de koelkast, zette Pocus op de grond en verruilde in de slaapkamer mijn lange broek en t-shirt voor

een jeansshort, topje en teenslippers. Ik ving een blik op van mezelf in de spiegel. Ik was lang, bijna een meter tachtig, en dankzij de paar kilo die ik afgelopen jaar was afgevallen – het gevolg van een drukke baan en slecht eten – was ik wat aan de tengere kant. Daar zou tijdens de vakantie ongetwijfeld weer verandering in komen. Gelukkig onttrok volume zich bij mij altijd aan mijn buik en niet aan mijn borsten, daar mocht ik niet over klagen. Ik keek naar mijn gezicht, dat nog steeds wat gebruind was. Paste mooi bij mijn donkere ogen. Snel bond ik mijn bruine haar in een staart, zette mijn zonnebril op en nog geen vijf minuten nadat ik thuis was gekomen, stapte ik in de auto. Toen ik omkeek, zag ik het kopje van mijn kat met een zekere teleurstelling voor het raam verschijnen, al wist ik ook wel dat het projecteren van menselijke gevoelens op dieren nergens op sloeg. Ik voelde me vaag schuldig dat ik hem alweer alleen liet. Dit was de reden dat ik aan het begin van het schooljaar twee katten had genomen, zodat ze niet alleen hoefden te zitten, maar zijn broertje Hocus was helaas al na vijf weken doodgereden in de buurt van mijn huis. Ik zou het gezicht van de asielmedewerker die zes weken na plaatsing het huisbezoek deed, niet snel vergeten.

Ik was bizar verdrietig geweest door de dood van mijn kat, veel meer dan je misschien zou verwachten bij een beestje dat ik pas zo kort bij me had. Tessa had als amateur-psycholoog geconcludeerd dat het natuurlijk kwam door mijn verbroken relatie en dat ik nieuw geluk had gezien in de komst van de twee katten, maar dat ging me te ver. Ik was gewoon een grote dierenvriend.

Na nog één blik op Pocus reed ik de straat uit. Ik haalde

mijn zus op bij haar appartementje aan de rand van het centrum, en toen ze instapte was het zoals altijd alsof ik in de spiegel keek. Vandaag had ze haar lichtbruine haar net als ik in een staart gebonden. Ze droeg zelfs eenzelfde korte spijkerbroek en mouwloos shirtje, een gegeven waar we allebei allang niet meer van opkeken. We begroetten elkaar met een kus op de wang en daarna zette ik koers richting Egmond.

‘Lange dag gehad?’ vroeg Tessa en ik knikte.

‘Ik zit midden in de rapportvergaderingen. Volgende week nog een stuk of acht en ze duren eindeloos.’

Mijn zus fronste. ‘Waarom moet dat zo veel tijd kosten? Het is toch: die leerling gaat over of niet.’

‘Dat dacht je’, grinnikte ik. ‘Maar ik heb een paar collega’s die hun werk op dat gebied erg grondig doen.’

‘Vergadertijgers’, zuchtte Tessa. ‘Die ken ik helaas ook. Ik heb daar geen geduld voor.’

‘Het is natuurlijk wel goed om de leerlingen uitgebreid te bespreken’, zei ik vergoelijkend. ‘Of een kind wel of niet overgaat, is een ingrijpende beslissing.’

‘Maar het cijfer zegt toch genoeg? Met een vijf ga je niet over, met een zes wel.’

‘Het is wel iets minder zwart-wit dan dat.’

Tessa begon plotseling te grinniken. ‘Weet je nog, vroeger, meneer Koolhaan van scheikunde? Die viel een keer in slaap tijdens de les. Ik denk dat dat soort lange vergaderingen aan hem al helemaal niet waren besteed.’

Ik schoot ook in de lach. In geen jaren had ik aan onze vroegere docent gedacht, maar nu Tessa hem ter sprake bracht, zag ik hem meteen weer voor me: grijze baard, amper haar op zijn hoofd en een leren tas die met spelden

en knijpers bij elkaar werd gehouden. Ook had hij een schijnbaar eindeloze collectie geblokte houthakkershemden.

‘Meneer Koolstof’, zei ik met een gevoel van nostalgie bij het gebruik van zijn oude bijnaam. ‘Hoe zou het met hem zijn?’

‘Zou hij nog leven?’ Tessa trok haar wenkbrauwen op. ‘Hij leek destijds al hoogbejaard.’

Mijn zus haalde haar telefoon tevoorschijn, maar stelde even later vast dat de docent geen Facebookpagina had. Het verbaasde me niet, aangezien dat zelfs al gold voor het oudere deel van het docentenkorps op mijn school. Bij hen kwam de aversie tegen het gebruik van social media niet zozeer voort uit privacyoverwegingen, maar uit een algemene weerwil tegen vooruitgang. Bernard Griffioen, die al honderd jaar Duits gaf op het Van Egmond, pressteerde het zelfs om de computer consequent ‘de toverdoos’ te noemen. Moest hij een mailtje sturen, dan vroeg hij altijd Thea van de receptie om hulp. Ik wist nog steeds niet of ik daar nu om moest lachen of niet, aangezien de school ondertussen wel een generatie leerlingen opleidde voor wie een computer, tablet en smartphone geen nieuwerwetse snufjes waren, maar een substantieel onderdeel van het dagelijks leven. Ik beschouwde het als mijn taak als docent om ook op dat gebied mijn leerlingen te begeleiden.

‘Huh?’ Naast me had Tessa haar wenkbrauwen opgetrokken, terwijl ze nog naar het scherm van haar telefoon staarde. ‘Wat is dit voor iets raars?’

Ik blikte vluchtig opzij. ‘Wat?’

‘Ik krijg een of ander berichtje via Facebook.’ Ze tikte

tegen het scherm. ‘Hier, moet je horen.’ Mijn zus fronste nog even, maakte een brommend geluid en las toen voor: ‘Voorzichtig met wat je lief is. Twee keer de helft is minder dan één.’

‘Wat?’ Ik kneep mijn ogen samen en schudde mijn hoofd. ‘Dit is me iets te filosofisch. Lees nog eens voor.’

Mijn zus gehoorzaamde en ik schoot in de lach. ‘Heb je een of andere dichter via Tinder opgeduikeld?’

‘Niet dat ik weet’, grinnikte Tessa. ‘Ik tinder al een tijdje niet meer, juist omdat je er alleen maar malloten vindt.’

‘Misschien heeft het met Frank te maken’, zei ik.

Tessa keek opzij. ‘Denk je? Ik heb hem al een tijdje niet gezien.’

‘Als zijn vrouw erachter is gekomen, maakt dat haar waarschijnlijk niet minder boos.’ Ik dacht na. ‘Twee keer de helft, daar zou je in kunnen lezen dat het om twee mensen gaat. En minder dan één, dat betekent misschien dat je hem nooit helemaal zult hebben.’

Tessa grinnikte. ‘Ik weet het niet, hoor. Als zijn vrouw erachter is gekomen, zou ze me waarschijnlijk een bericht sturen vanaf haar eigen account met een heleboel scheldwoorden erin. Is dat niet logischer?’

Ik moest ook lachen. ‘Ja, waarschijnlijk wel.’

‘Het zal wel iets via mijn werk zijn’, zei mijn zus. ‘Ik heb zoveel contact via Facebook en dan krijg je ook wel eens vreemde berichten. Hoewel deze de kroon spant. En meestal is het niet in het Nederlands.’

‘Snel blokkeren’, zei ik. ‘Je hoort de laatste tijd weer zoveel over spam via social media. Voor je het weet, nemen ze je telefoon over.’

Tessa had intussen de Facebookpagina van de afzender

aangeklikt. ‘Het is echt een raar account. Maar een paar vrienden en zo te zien alleen maar in het buitenland.’

‘Blokkeer nou maar gewoon.’

‘O, die persoon is aan het typen.’

‘Hè jakkes’, zei ik. ‘Straks is het een of andere internet-crimineel. Het schijnt echt bizar te zijn hoe makkelijk die je telefoon binnenkomen en bijvoorbeeld je bankrekening hacken.’

‘Zolang ik geen links open of zelf wachtwoorden invoer, zal dat wel loslopen.’ Ze grinnikte. ‘Ik wil natuurlijk nu wel weten wat diegene nog meer te zeggen heeft.’

Ik minderde vaart voor een stoplicht en draaide mijn hoofd opzij. Een kleine rode auto remde naast me en de bestuurder keek me recht aan. ‘Moet je horen’, zei Tessa, maar er was iets veranderd in haar stem. ‘Hij zegt: *Ik meen het, Tessa. Het wordt nooit meer zoals het was.*’ Ze keek me aan. ‘Wat moet ik hier nou mee? Mijn naam staat er zelfs bij.’

Het bericht bezorgde me een vreemd gevoel in mijn maag. Achter ons toeterde een auto. Ik keek op en zag dat het licht op groen was gesprongen. De rode auto was al opgetrokken. Vlug gaf ik gas.

‘Nu moet je hem echt blokkeren, hoor. Ik weet niet wat voor zieke grap dit is.’

‘Denk je dat het een grap is?’

‘Weet ik veel’, antwoordde ik, geagiteerd door de nervositeit die plotseling in mijn hele lijf leek te zitten. ‘Het is in elk geval raar en je moet zorgen dat die weirdo je niet meer kan bereiken.’

Mijn zus knikte. Ze drukte op een paar toetsen en hield toen haar telefoon omhoog. ‘Geblokkeerd.’

‘Gelukkig’, zei ik en ik voelde me meteen rustiger. Met een beslist gebaar stopte Tessa haar telefoon in haar tas. ‘Zullen we naar De Uitkijk?’ stelde ze toen voor en ik knikte.

De mooie avond leidde tot drukte in ons geboortedorp, maar toevallig vonden we een parkeerplek op de boulevard. Het wemelde er van de Duitse kentekens nu het hoogseizoen met de aanstaande start van de zomervakantie op het punt van beginnen stond. Toen ik uitstapte, was het ruisen van de zee het eerste wat ik hoorde. Zoals altijd vervulde het geluid me met een gevoel van rust.

Zand zakte weg onder onze voeten toen we via de opgang het strand op liepen. Late zonzonaanbidders kwamen ons in tegengestelde richting tegemoet, veelal behangen met stoelen, windschermen, tentjes en een hoeveelheid tassen die deed vermoeden dat ze niet een dagje maar meerdere weken op het strand hadden doorgebracht. Enkelen leken te zijn vergeten zich in te smeren en bij alleen al de aanblik van hun vuurrode ledematen voelde ik zelf bijna de brandende pijn.

Op het strand trok ik mijn slippers uit en liep op blote voeten naar de waterlijn. Even genoot ik van het gevoel van het frisse zeewater dat over mijn voeten spoelde. Er bleven schuimvlokken achter op mijn tenen. Elke keer als het water wegspoelde zag ik scheermesjes liggen op het natte zand en het gekras van twee meeuwen vulde mijn oren. Ik ademde diep in, de zoute lucht vulde mijn longen. ‘Kom mee’, zei Tessa. ‘Ik heb zin in wijn.’

Net toen we het volle terras op liepen, maakte een gezin met twee jongetjes van een jaar of zeven aanstalten om te vertrekken. Ze hadden hun stoelen nog niet verlaten, of

Tessa zat er al. Ik voelde me ongemakkelijk onder de zure blik van een ouder echtpaar dat duidelijk ook op het tafeltje had geaasd, maar Tessa deerde het niet. Ze keek om zich heen om een serveerster te roepen en bestelde twee witte wijn, nog voor het meisje eraan toe was gekomen om de spullen van de vorige gasten op te ruimen. Ik keek naar de rug van de serveerster toen ze wegliep. Haar hoge paardenstaart zwaaide heen en weer en ze leek me piepjong. Zelf had ik vanaf mijn zestiende ook in de zomer in diverse strandtenten gewerkt. Lange dagen, maar de sfeer was altijd geweldig geweest. Veel van mijn vrienden had ik nog uit die tijd. Ook Jelmer en ik hadden elkaar er leren kennen. Zeventien was ik en hopeloos verliefd, toen al. Eén zomer hadden we iets gehad en daarna duurde het tien jaar voor we weer bij elkaar kwamen.

Een andere, zo mogelijk nog jongere serveerster kwam onze tafel leegruimen en ik probeerde de gedachte aan mijn ex uit mijn hoofd te zetten. Die razende verliefdheid op elkaar, die ons tot twee keer toe bij elkaar had gebracht. Dat we verder zo weinig gemeen hadden, daar kwamen we vreemd genoeg pas laat achter. Toen we al een huis hadden gekocht en plannen maakten voor een gezin. En hij een affaire begon met iemand die wel bij hem paste. Woedend was ik geweest, maar toen de ergste boosheid na een paar maanden was gaan liggen, kwam de eerlijkheid om de hoek kijken. En die gebod me te zeggen dat het maar goed was dat we geen kinderen hadden gekregen.

‘Dat is toch Marcel?’ vroeg Tessa, langs me heen turend naar iemand die zich kennelijk achter mij bevond. ‘Marcel de Jager?’

Ik maakte aanstalten mijn hoofd te draaien, maar mijn

zus hield me tegen met een nerveus handgebaar. 'Niet meteen kijken', zei ze half lachend, al wist ik niet hoe ik dan haar vraag moest beantwoorden. 'Hij is flink afgeval- len trouwens.'

'Ken je hem?'

'Jij kent hem ook, hij woonde vroeger achter ons.' Tessa had blijkbaar oogcontact gemaakt en glimlachte even. Ze stak haar hand op en richtte daarna haar blik op mij. Ze hield haar hoofd schuin. 'Na een hele dag vergaderen is er geen betere plek om te zijn dan op het strand, nietwaar?'

'Zeg dat wel', knikte ik en merkte inderdaad dat het waas dat de hele middag in mijn hoofd had gezeten was verdwenen. De laatste zonnestralen verwarmden me niet alleen fysiek. Ik schoof mijn zonnebril van mijn neus naar mijn haar en draaide mijn gelaat even in de richting van de zon. 'Misschien moet ik hier na elke schooldag naartoe gaan', zei ik toen half grappend.

Toen ik mijn zus weer aankeek, had ze haar wenk- brauwen opgetrokken. 'Zo erg is het toch niet?'

'Nee', zei ik en ik had alweer spijt van mijn dramatische opmerking. 'Zo erg is het niet.'

Tessa ging verzitten. 'Je kan altijd nog wat anders gaan doen', zei ze opgeruimd. 'Je zit niet voor de rest van je leven aan het onderwijs vast.'

Ik knikte, maar wist al dat ik voorlopig niet van baan zou veranderen. 'Het onderwijs biedt zekerheid', zei mijn vader met een zekere mate van tevredenheid, toen ik ver- telde dat ik naast mijn studie Nederlands mijn onder- wijsgraad wilde halen. Zelf had hij meer dan dertig jaar economie gegeven op een ROC, dus hij wist waarover hij het had. En het pensioen was ook prima, had hij toen nog

maar eens benadrukt. Dat ik me daar nog niet zo druk over maakte, had ik maar voor me gehouden, en Tessa helemaal. Die maakte zich sowieso nooit druk over pensioen of over haar carrière in het algemeen.

Soms zou het makkelijker zijn als ik meer was zoals mijn zus. Die was lossier. Besloot om zich te laten opleiden voor werkloosheid, omdat muziekwetenschappen nou eenmaal haar gedroomde studie was. In mijn herinnering zag ik papa nog ineenkrimpen toen ze het vertelde. Het was geen vraag, maar een mededeling en hij knikte uiteindelijk. Na een jaar stopte ze met die opleiding om geschiedenis te gaan studeren en ik denk dat papa toen pas weer goed sliep, al maakte ze haar tweede studie uiteindelijk ook niet af. Ergens was dat zonde, want ze was slim en snel en als ze zich zou inzetten, had ze allang haar bachelor kunnen halen. Maar Tessa besloot op wereldreis te gaan en pas twee jaar later terug te keren. Ik bewonderde haar moed, al voelde ik de behoefte om voor onbepaalde tijd te vertrekken totaal niet. Waar Tessa al snel benauwd werd van een geregeld leven, had ik zekerheid nodig om niet te vervallen in gepieker. Pas als ik vastigheid had, kon ik ontspannen. Tessa niet. Mijn zus besloot gewoon dat ze iets kon doen, en dan deed ze dat ook. Dat ze nu als content marketeer bij een kledingwinkelketen werkte, was natuurlijk ronduit hilarisch. Ze had een opleiding noch ervaring, maar toch was ze aangenomen en onlangs was haar halfjaarcontract ook nog verlengd, dus zat er meer in haar dan alleen maar bluf.

Even kwam weer de gedachte aan die rare berichten op, maar ik dwong mezelf die niet af te maken. Tessa had gelijk: voor haar werk zat ze veel op Facebook en had ze

vaak contact met onbekenden. Waarschijnlijk waren die berichten niet meer dan de nieuwste vorm van phishing.

Ik keek toe hoe mijn zus uiteindelijk toch een praatje aanknoopte met de afgefallen achterbuurjongen. Nu ik het wist, herkende ik zijn gezicht inderdaad wel weer. Ik hield het bij een handgebaar ter begroeting, Tessa wist binnen twee seconden precies hoe het met hem ging. Zij was de lichte van ons twee, de sociale. Ik was meer afwach- tend – of misschien was ingetogen een beter woord – ter- wijl zij binnen een minuut met iedereen contact maakte. Een frisse wind, die ene zonnestraal die je dag net even vrolijker maakte – als ik mijn zus moest omschrijven, zou ik het zo doen. Ik was meer van dat stabiele weer. Dat het drie weken lang oké was. Niet opvallend warm of koud, maar prima. Dat je eigenlijk niet merkte dat het mooi weer was omdat het de hele tijd zo was, maar dat er ook niets te klagen viel. Steady, niets aan de hand. Jaloers op Tes- sa's karakter was ik niet, al zou het soms makkelijk zijn als ik er zelf iets meer van had. Maar op mijn tweeling- zus kon ik nooit jaloers zijn. Het idee alleen al kwam me vreemd voor. Daarvoor voelde ze te veel als een deel van mezelf, om er maar eens een cliché over tweelingen bij te halen. En trouwens, dat losse van haar, dat zou toch niet bij me passen. Tessa was een fladderaar, op alle fron- ten. Niet alleen in haar werk, maar ook in haar liefdesle- ven. Ze had de ene man na de andere, en een paar keer was ze zelfs met een vrouw thuisgekomen. Haar verove- ringen waren doorgaans getrouwd. 'Ik zoek ze erop uit', lachte ze dan, maar ik vond dat ze het niet kon maken om iemand te versieren die al een relatie had. Zij beschouwde de relatie van de ander echter niet als haar probleem of

verantwoordelijkheid. Ikzelf zat anders in elkaar. Het was alles of niets. Scharrels had ik niet, en al helemaal geen getrouwde.

‘Aardige jongen’, zei Tessa, toen het praatje tot een einde was gekomen. ‘Hoorde je dat hij een surfschool hier in de buurt heeft overgenomen? De lessen zitten al de hele zomer volgeboekt.’ Ze haalde haar hand door haar haar. ‘Dat lijkt me ook wel wat, een surfschool.’

‘Je kan niet surfen.’

‘Alles valt te leren.’

Ik grinnikte. Ons gesprek werd onderbroken doordat de serveerster de menukaarten bracht. Hoewel ik al wist dat we allebei kipsaté zouden bestellen, sloegen we de kaart voor de vorm toch open. Nog geen minuut later legden we hem allebei alweer op tafel. Tessa nam een slok van haar wijn. ‘Ik moet die laatste nieuwsbrief nog in elkaar zetten’, zei ze toen. ‘Robbert-Jan mailde er al over.’

Ik knikte. Er waren de laatste week voortdurend mails heen en weer gegaan over de organisatie van het zomerkamp, dat volgende week zou plaatsvinden. Zoals altijd was ik vergeten hoeveel tijd er op het laatste moment in de organisatie ervan ging zitten. ‘Ik moet nog naar het verhuurbedrijf om spelletjes op te halen. Dat doe ik morgen wel.’

We namen nog een aantal taken door en toen bij een daarvan de naam van Pieter viel, keek Tessa me nieuwsgierig aan. ‘Heb je hem eigenlijk nog gesproken?’

Ik schudde lachend mijn hoofd, omdat mijn zus deze vraag ongeveer vijf keer per dag stelde, meestal per WhatsApp. ‘Dan had ik het je echt wel laten weten, hoor.’

‘Ik snap er niets van. Je ziet hem toch elke dag op school?’

‘Ja, maar we willen niet dat leerlingen of collega’s er iets van denken.’

‘Nou en?’

‘Ik heb geen zin in vragen. Zeker als de leerlingen iets vermoeden, blijven ze er maar over doorgaan. Het zijn tieners, hè. Hun hele leven draait om verliefdheid en verkering.’

Mijn zus haalde haar schouders op. ‘Maar buiten het werk om kunnen jullie toch wel contact hebben?’

‘Hebben we ook. Ik liet je vorige week nog dat appje lezen.’

‘Dat hij vroeg of je wat met hem wilde drinken. En dat jij toen had gezegd dat je niet kon.’

‘Het was onze tennisavond.’

‘Ik red het wel een keer zonder jou.’

‘Dus jij zou me laten zitten voor een man?’ vroeg ik plagend.

Tessa knikte vol overtuiging. ‘Meteen.’

‘Ik had gevraagd of hij de avond daarna kon, maar hij ging een weekendje weg. En toen zouden we woensdag gaan, maar kon hij toch niet. Misschien dit weekend.’ Ik zag dat Tessa me onderzoekend aankeek en ik glimlachte, naar ik hoopte, nonchalant. ‘Ik probeer er geen druk achter te zetten. Jij zegt altijd dat dat niet sexy is.’

‘Nee, maar dat is deze vaagheid van hem ook niet.’

‘Ik zie hem straks een hele week.’

‘Dat is waar’, zei Tessa opgeruimd. ‘Dan moet het op het kamp maar gebeuren.’ Aan de glinstering in haar ogen zag ik dat ze vast van plan was om het toeval een handje te helpen als het nodig was.

‘Je doet wel normaal, hoor’, antwoordde ik met een lachje. ‘Ik wil niet dat hij gillend wegrent.’

‘Natuurlijk doet hij dat niet.’ Mijn zus pakte even mijn hand en boog zich naar me toe. ‘En als hij zich niet realiseert dat hij de grootste geluksvogel op aarde is omdat hij jou kan krijgen, is hij je toch niet waard.’

’s Avonds in bed dacht ik na over die woorden. Ik snapte wel dat Tessa het zei, maar ik was er helemaal niet op die manier mee bezig. Was Pieter mij waard? Gold dat andersom ook? Het leken me ineens puberale vragen, die eerder thuis hadden gehoord in mijn relatie met Jelmer. Was hij mij waard geweest? Automatisch schudde ik mijn hoofd als om mezelf antwoord te geven, al kon je waarschijnlijk stellen dat het omgekeerde ook waar was. En wat was dat: waard? Waren we leuk genoeg geweest voor elkaar? Door zijn ontrouw was het makkelijk om hem als de schuldige aan te wijzen voor alles: de ruzies die we hadden gehad, het stranden van onze relatie, het verdriet, de boosheid. Maar als ik eerlijk was, moest ik toegeven dat we simpelweg niet langer het beste in elkaar naar boven hadden gehaald. En dat was vooral het laatste jaar nog een understatement geweest. We waren te lang doorgegaan. Ik was bang geweest om los te laten wat niet meer goed maar wel vertrouwd voelde, en waarschijnlijk gold dat ook voor Jelmer. Hoewel bang bij hem waarschijnlijk het juiste woord niet was. Laf, had Tessa weleens gezegd en ik was geneigd haar gelijk te geven.

Ik draaide me om en duwde mijn laken van me af. Na de warme dag was het in mijn slaapkamer om te smoren. Een zacht briesje deed z’n best de zwoele hitte te verjagen, maar het hielp niet veel. Het gordijn bolde op in de wind. In het donker lichtte het schermpje van mijn telefoon fel

op. Ik keek eerst op de digitale klok van mijn wekkerradio voor ik het toestel pakte. In de laatste twee uur voor het slapengaan geen schermen, geen telefoon naast je bed – ik kende alle tips om beter te slapen, maar het was me nog nooit gelukt me eraan te houden. Nu was het bijna kwart voor één 's nachts en was ik te nieuwsgierig om niet te kijken wie me een berichtje had gestuurd.

Toen ik zijn naam zag staan, sloeg mijn hart even over.

Zin om binnenkort wat te gaan drinken? had Pieter geschreven. Ik staaarde naar het berichtje, beet op mijn lip en las het toen nog een keer. Het antwoord was ja. Natuurlijk was het antwoord ja. Ik wilde alleen niet meteen reageren, al wist ik zelf niet goed waarom.

In plaats daarvan liet ik mijn gedachten afglijden naar Pieter. Ik zag hem voor me, liggend in zijn bed, al was ik nog nooit bij hem thuis geweest. Ik wist niet eens precies waar hij woonde. Ergens in het centrum, dat wist ik wel. In een tijdelijk appartement dat hij via een verhuursite had gevonden toen hij aan het begin van het schooljaar naar Alkmaar was verhuisd. Hij kwam uit Amsterdam, waar hij op een aantal scholen als conciërge had gewerkt. Maar de hoofdstad was hem hoe langer hoe meer gaan tegenstaan – te druk, te veel toeristen, een veranderende sfeer. En een huis kopen zat er ook al niet in. In Alkmaar wel en dat was dan ook zijn plan, vertelde hij toen het onderwerp een keer ter sprake kwam. Haast had hij niet. Misschien ontmoet ik eerst wel iemand om dat samen mee te doen, had hij er met een lachje aan toegevoegd. Ik had onmiddellijk mijn wangen voelen kleuren, wat ik stom vond van mezelf en ik hoopte maar dat Pieter het niet had gezien. Blozen is charmant, had ik eens iemand horen zeggen. Vast wel,

tot je het te pas en te onpas deed. Mijn rode wangen hadden me die dag behoorlijk verraden, al had Pieter er niets over gezegd. Het was niet eens duidelijk of hij het wel had gezien. In elk geval had ik er snel overheen gepraat, om niet te laten merken hoe leuk ik hem vond.

Dat had ik trouwens nog altijd niet uitgesproken, maar inmiddels hoefde het ook niet echt meer. Niet na die zoen op het eindexamenfeest. Wat natuurlijk op zichzelf vreselijk puberaal was – zoenen achter het spreekwoordelijke fietsenhok op een middelbareschoolfeestje – maar die avond was er wel iets veranderd. Toen Pieter in februari net op het Van Egmond was komen werken, was hij me meteen opgevallen. Daarin was ik niet de enige geweest. De oude conciërge was er eentje van het typische soort geweest: morsig, brommend en niet erg spraakzaam. Pieter daarentegen was jong, fris, knap en altijd in voor een praatje. Hoe twee docentes van een jaar of vijftig – beiden gaven Engels – zich bijkans aan hem hadden opgedrongen, was ronduit gênant geweest. Ze waren ook nog eens allebei getrouwd en duidelijk niet in voor iets serieus, maar kennelijk fleurde een opmerking of knipoog van, hoe cliché, de knappe conciërge hun dag dermate op dat ze er wel verslaafd aan leken. Later had Pieter me verbaasd aangekeken toen ik dit een keer ter sprake had gebracht. Had hij niet gemerkt, zei hij. Daarin moest hij dan de enige zijn.

Ik las het berichtje opnieuw, deze keer opende ik het wel. Daarna tikte ik tegen Pieters WhatsApp-foto om die te vergroten. Zijn lachende hoofd verscheen: zijn hoekige kaaklijn, kortgeknipt donkerblond haar, zongebruinde huid, blauwe ogen die op deze foto wat afwachtend stonden, alsof hij niet goed wist hoe hij zich moest gedragen

ten opzichte van de maker ervan. Ik vroeg me af wie dat was. Misschien een vriend? De foto leek te zijn gemaakt in een vakantiesfeer. De lucht was strakblauw, Pieter had stoppels van een dag en hij had een zonnebril in zijn haar geschoven. Ik stelde me zijn lach voor en zijn stem die altijd net wat zachter klonk dan je zou verwachten bij iemand van een meter negentig, al bestond er natuurlijk helemaal geen evenredig verband tussen lengte en stemgeluid.

Misschien zou ik morgen wel met hem bij een strandtent zitten. Bij dat idee veerde mijn hart even op. Automatisch ging ik ervan uit dat we daarheen zouden gaan om iets te drinken. Ik was opgegroeid in Egmond, het was altijd mijn natuurlijke neiging om naar het strand te gaan. En voor morgen werd opnieuw prachtig weer voorspeld. We zouden niet naar De Uitkijk gaan, veel te druk. Misschien wel helemaal niet naar een strandtent. Met een koelbox en een kleed had je soms een veel betere avond en misschien was er wel ergens een kampvuur.

‘Wat wil je met hem?’ had Tessa me al vaak gevraagd.

‘Gewoon’, zei ik elke keer schouderophalend. ‘In zijn buurt zijn.’

‘Seks’, verbeterde mijn zus me dan grinnikend en daar moest ik haar gelijk in geven, maar er was meer dan dat. Er was iets aan Pieter dat me bezighield. Iets in zijn blik. Hij kon me onderzoekend aankijken, alsof ik het meest interessante was dat hij in tijden had gezien. Hij kon luisteren zoals maar weinig mensen dat konden – met oprechte interesse, met aandacht. Dan keek hij me aan, zijn ogen geconcentreerd, zijn blik scherp, zelfs als het om een praatje tijdens werktijd ging.

‘Seks dus’, concludeerde Tessa plagend als ik dit probeerde uit te leggen.

‘Goede gesprekken’, was mijn antwoord, en de waarheid was dat ik beide wilde.

Maar eerst was er het kamp, dat over acht dagen zou beginnen. Ik wist nog steeds niet of zijn deelname nou spontaan was ontstaan of dat hij erop uit was geweest. Het had er een tikje dik bovenop gelegen, dat wel, maar dat was wel het laatste wat me iets kon schelen. ‘Heb je nog vakantieplannen?’ had hij gevraagd en ik had eerst mijn hoofd geschud en daarna verteld dat mijn enige plannen bestonden uit het vermaken van dertig kinderen in en rond een jeugdherberg in de duinen. Grijnzend had Pieter gezegd dat hij er niet uit kwam of dat een vreemde of juist logische vrijetijdsbesteding was voor een docent. Ik wist het zelf eigenlijk ook niet, maar het was traditie omdat ik als kind al elke zomer naar dit kamp ging en vanaf mijn twintigste onderdeel uitmaakte van de leiding. Altijd samen met Tessa, behalve de twee jaar dat ze op wereldreis was. Toen had Pieter allemaal vragen gesteld over het kamp en nadat ik had verteld dat mijn zus en ik een tweeling waren, had hij natuurlijk foto’s willen zien. Dat wilde iedereen, altijd, dus dat had me niet verbaasd. Als grapje had ik geroepen dat we nog een vacature bij de leiding van het kamp hadden, wat klopte omdat Inez, die normaal altijd meeding, in juli was uitgerekend van haar eerste kind. Ik had het niet serieus bedoeld, maar Pieter was er meteen op ingegaan en een paar dagen later was het beklonken. Hij had de anderen ontmoet en met z’n allen besloten we dat hij prima de plek van Inez kon opvullen. Wat betreft de organisatie vooraf hielden we hem wat uit

de wind, maar hij zou natuurlijk wel de hele week meedraaien.

Ik kan wel een collega vragen, was de zin waarmee ik het hele plan in eerste instantie voorstelde in onze appgroep van de leiding. Inmiddels was Pieter meer dan de beschrijving ‘collega’, al kon ik er geen exacte definitie aan hangen. ‘Scharrel’ had Tessa hem onlangs genoemd. Ik had erom gelachen, maar het woord daarna meteen van tafel geveegd. Scharrel klonk als iemand die je voor de lol opdeed in de kroeg en je bed in sleepte, maar die geen potentie had om ooit meer te worden. Dat laatste gold niet voor Pieter, en dat bed eigenlijk ook niet.

Ik stond mezelf toe even met die gedachte te spelen, maar zette hem toen uit mijn hoofd. Verder dan zoenen waren we niet gegaan. Nog niet, als het aan mij lag. Het hing in de lucht, net zoals die zoen in de lucht had gehangen. Maandenlang, zelfs. Al sinds we na de open dag van de school in februari samen aan het opruimen waren geweest en ik in tijden niet zo had gelachen. Pieter mocht dan op het eerste gezicht een beetje stil lijken, hij bleek veel grappiger te zijn dan ik had vermoed. Die avond fietste ik naar huis met een lichter gevoel dan ik in lange tijd had gehad. De maanden daarna liep ik steeds vaker even binnen in zijn kamer, meestal met een onzinvraag. Een paar keer bleef ik hangen tot na halfzes en waren we de laatsten die de school verlieten. Ik kon niet ontkennen dat ik teleurgesteld was dat hij op zulke momenten niet had voorgesteld samen iets te gaan eten. Al had ik het zelf ook niet gedaan.

Mijn gedachten gleden terug naar het berichtje. Er waren tien minuten verstreken sinds het was binnengekomen. Ik

opende WhatsApp. Hij was alweer offline gegaan, en ik schreef alleen maar: *Lijkt me heel leuk*. Heel even wachtte ik, maar hij kwam niet online en ik sloot mijn telefoon af. Daarna draaide ik me om. De warmte in mijn kamer was niet minder geworden, maar toch viel ik vrijwel meteen in slaap.